R. 1930.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI

WARSZAWA. Nr. 8. 15 kwietnia 1930.

TREŚĆ:

OKÓLNIK Nr. 1532/II. GS/30

w sprawie

wypłaty części zaległego dodatku mieszkaniowego za rok 1928.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz Komisji Kodyfikacyjnej.

Na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 28 marca r. b. L. D. III. 696/I zawiadamiam, że stosownie do rozp. Rady Ministrów z dnia 8 marca r. b. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 186) zajmowanie przez funkcjonarjusza państwowego mieszkania służbowego w roku 1928 nie odbiera temu funkcjonarjuszowi prawa do otrzymania na zasadzie ustawy z dnia 26 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 90) jednej trzeciej części zaległego dodatku mieszkaniowego za rok 1928. Nadmienia się przytem, że również objęcie mieszkania służbowego już po dniu pierwszym stycznia 1929 r. nie wpływa na prawo do otrzymania jednej trzeciej części zaległego dodatku mieszkaniowego za rok 1928.

Wobec tego należy osobom, które zajmowały w ciągu roku 1928 mieszkania służbowe, względnie, które zajmują je obecnie wypłacić wspomnianą część zaległego dodatku mieszkaniowego na zasadach wyżej powołanej ustawy z dnia 26 lutego r. b. i okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 14 lutego r. b. L. D. III. 310/1/30.

Okólnik ten zawiera w sprawie stosowania ustawy z dnia 26 lutego r. b. następujące między innemi wyjaśnienia:

Do art. 1 ustawy w związku z art. 3.

Funkcjonarjuszami państwowymi w rozumieniu art. 1 są: funkcjonarjusze państwowi, wymienieni w art. 1 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) a także praktykanci i aplikanci.

Pracownikami kontraktowymi w rozumieniu art. 1 są pracownicy kontraktowi, pobierający wynagrodzenie według grup uposażenia funkcjonarjuszów państwowych.

Za podstawę obliczenia różnicy, o której mowa w art. 1 ustawy, przyjmuje się, o ile chodzi o osoby pełniące służbę w m. st. Warszawie, stawki dodatku na mieszkanie dla m. st. Warszawy, o ile zaś chodzi o wszystkie inne osoby, stawki dodatku na mieszkanie, obowiązujące na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego, nowogródzkiego, poleskiego, warszawskiego, wołyńskiego oraz wileńskiego, przyczem dla wysokości powyższego dodatku miarodajną jest grupa uposażenia, stan rodzinny (prawo do dodatku ekonomicznego) i miejsce służbowe danej osoby w lutym 1930 r.

Prawo do dodatku przysługuje wyżej wymienionym osobom, o ile pozostawały w służbie państwowej od dnia 2 stycznia do dnia 31 grudnia 1928 r. włącznie oraz o ile uprawnione są do otrzymania uposażenia (wynagrodzenia krajowego) za cały miesiąc luty 1930 r. Ograniczenie jednak uposażenia np. na podstawie art. 58 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonarjuszom państwowym (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 165) nie powoduje zmniejszenia dodatku.

Osoby, wymienione wyżej, które wstąpiły do służby państwowej po dniu 2 stycznia 1928 r. oraz uprawnione są do otrzymania uposażenia krajowego za cały miesiąc luty 1930 r., otrzymują dodatek, obliczony na zasadzie art. 1, zmniejszony o stosunkową część za czas przez który dana osoba w okresie od 2 stycznia do 31 grudnia 1928 r. nie pozostawała w służbie państwowej, przyczem miesiące, w których dana osoba pozostawała w służbie państwowej co najmniej przez 15 dni, liczy się jako pełne miesiące, mniejsze natomiast okresy czasu nie są uwzględniane.

Przepis ustępu poprzedniego o stosunkowem zmniejszeniu dodatku stosuje się analogicznie w wypadkach przerwy służby państwowej w okresie od 2 stycznia do 31 grudnia 1928 r. Nie stanowi przerwy aplikacja bezpłatna, ćwiczenia wojskowe, obowiązkowa służba wojskowa, stan nieczynny, okres zawieszenia w służbie, urlop chociażby bezpłatny oraz służba w charakterze t. zw. dietarjusza (dziennie płatnego pracownika), jak również służba w zakładach (np. Pocztowa Kasa Oszczędności) i przedsiębiorstwach państwowych. Z treści poprzedniego zdania wynika, że w odniesieniu do osób, które po zwolnieniu z obowiązkowej służby wojskowej wstąpiły do służby państwowej, w której to służbie przed powołaniem ich do obowiązkowej służby wojskowej nie pozostawały, czas obowiązkowej służby wojskowej jest czasem, przez który dane osoby nie pozostawały w służbie państwowej w rozumieniu ustawy z dnia 26 lutego 1930 r.

Służbą państwową w rozumieniu przepisów o dodatku jest zarówno służba, spełniana na podstawie mianowania, jak i na podstawie umowy służbowej.

Do art. 3 ustawy.

Z zawartego w tym artykule nakazu analogicznego stosowania postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 948) wynika, że prawo do dodatku w wysokości, określonej w art. 2 ustawy, t. j. 20% miesięcznego wynagrodzenia, mają ci pracownicy kontraktowi w służbie państwowej, pobierający wynagrodzenie ryczałtowe, którzy:

1) pobierają tytułem całkowitego wynagrodzenia miesięcznego za miesiąc luty 1930 r. łącznie z wszelkiemi dodatkami, a w szczególności stałemi dodatkami remuneracyjnemi, nie więcej niż 800 (osiemset) zł. brutto oraz

2) pozostawali bez przerwy w służbie państwowej od dnia 2 stycznia 1928 r. do dnia 31 grudnia 1928 r. i mają prawo do otrzymania wynagrodzenia za cały miesiąc luty 1930 r.

Osoby, zajmujące kilka stanowisk, z których każde daje prawo do dodatku, otrzymać go mogą w wysokości, przywiązanej do jednego z zajmowanych stanowisk.

Dodatku nie uwzględnia się przy obliczeniu odpraw i pośmiertnego.

Do dodatku nie stosuje się art. 7 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i wojskowych zawodowych (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 46), normującego sprawę opłat emerytalnych.

Pobór podatku dochodowego od powyższego dodatku odracza się na zasadzie postanowienia ustępu drugiego art. 120 ustawy o państwowym podatku dochodowym — z tem, że we właściwym czasie nastąpi umorzenie tego podatku w trybie art. 126 powołanej ustawy.

Wydatek spowodowany wypłatą dodatku, zarachowany zostaje na sumy obrotowe, zgodnie z ustępem 1-szym art. 4 ustawy z dnia 26 lutego 1930 r.

W załączniku Nr. 1 uwidoczniono stawki dodatku dla osób, uprawnionych do otrzymania tego dodatku w wysokości jednej trzeciej części różnicy dodatku na mieszkanie, określonej w art. 1 ustawy. Tabela natomiast, stanowiąca załącznik Nr. 2, służy dla ułatwienia obliczenia dodatku dla osób, uprawnionych do otrzymania dodatku, zmniejszonego o stosunkową część za czas, przez który dana osoba w roku 1928 nie pozostawała w służbie państwowej, względnie za czas przerwy w tymże roku 1928. Stawki, uwidocznione w tej tabeli, stanowią jedną trzecią część różnicy dodatku na mieszkanie w poszczególnych kwartałach roku 1928. Wobec tego należy w wypadkach, w których dana osoba pozostawała w służbie państwowej w ciągu jednego lub dwu miesięcy danego kwartału, przeprowadzić odpowiednie obliczenie w celu uzyskania stawek miesięcznych.

Treść okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. III. 310/1/30 podana była do wiadomości władz asygnujących pismem z dnia 18 lutego r. b. Nr. II. GS. 1596/30. Niniejszem potwierdza się zarówno treść pisma Nr. II. GS. 1596/30, jak i treść pisma z dn. 27 lutego Nr. II. GS. 2021/30, zawierającego polecenie wypłaty dodatku w dniu 1 marca 1930 r.

Warszawa, dnia 10 kwietnia 1930 r.

Minister Sprawiedliwości:

St. Car

Załącznik Nr. 1 do okólnika Nr. 1532/II. G. S./30.

TABELA DODATKU.

GRUPA UPOSAŻENIA	Warszawa	więcej niż 80.000 klasa I	więcej niż 40.000 klasa II	więcej niż 10.000 klasa III	mniej niż 10.000 klasa IV
	z	ł o	t	y c	h
I i II utrzymujący rodzinę III i IV oraz utrzymujący rodzinę sędziowie i prokuratorzy D i C	514.88	355.00	318.92	282.88	246.84
Utrzymujący rodzinę V oraz utrzymujący rodzinę sędziowie i prokuratorzy B	357.40	242.32	214.76	189.32	161.76
Samotni: III, IV i V oraz samotni sędziowie i prokuratorzy D, C i B. Utrzymujący rodzinę: VI i VII oraz sędziowie i prokuratorzy A	220.45	148.20	132.24	116.28	100.32
Samotni: VI i VII oraz sędziowie i prokuratorzy A. Utrzymujący rodzinę VIII do XII	136.80	97.29	85.89	76.77	65.37
Utrzymujący rodzinę od XIII do XVI	91.20	72.00	64.80	57.60	52.90
Samotni od VIII do XVI	62.40	48.00	43.20	38.40	36.00

Załącznik Nr. 2 do okólnika Nr. 1532/II. G. S./30.

T A B E L A

dodatku dla osób, które wstąpiły po dniu 2 stycznia 1928 r. do służby państwowej oraz dla osób, które mają przerwę w służbie państwowej.

GRUPA UPOSAŻENIA	Kwartał	Warszawa	więcej niż 80.000 I klasa	więcej niż 40.000 II klasa	więcej niż 10.000 III klasa	mniej niż 10.000 IV klasa
		złotych				
I i II utrzymujący rodzinę III i IV oraz utrzymujący rodzinę sędziowie i prokuratorzy D i C	I	128.72	88.75	79.73	70.72	61.71
	II	128.72	88.75	79.73	70.72	61.71
	III	128.72	88.75	79.73	70.72	61.71
	IV	128.72	88.75	79.73	70.72	61.71
Utrzymujący rodzinę V oraz utrzymujący rodzinę sędziowie i prokuratorzy B	I	89.35	60.58	53.69	47.33	40.44
	II	89.35	60.58	53.69	47.33	40.44
	III	89.35	60.58	53.69	47.33	40.44
	IV	89.35	60.58	53.69	47.33	40.44
Samotni: III, IV i V oraz samotni sędziowie i prokuratorzy D, C i B. Utrzymujący rodzinę: VI i VII oraz sędziowie i prokuratorzy A	I	52.21	35.10	31.32	27.54	23.76
	II	56.08	37.70	33.64	29.58	25.52
	III	56.08	37.70	33.64	29.58	25.52
	IV	56.08	37.70	33.64	29.58	25.52
Samotni: VI i VII oraz sędziowie i prokuratorzy A. Utrzymujący rodzinę VIII do XII	I	32.40	23.04	20.34	18.18	15.48
	II	34.80	24.75	21.85	19.53	16.63
	III	34.80	24.75	21.85	19.53	16.63
	IV	34.80	24.75	21.85	19.53	16.63
Utrzymujący rodzinę od XIII do XVI	I	20.52	16.20	14.58	12.96	11.98
	II	22.80	18.00	16.20	14.40	13.20
	III	23.94	18.90	17.01	15.12	13.86
	IV	23.94	18.90	17.01	15.12	13.86
Samotni od VIII do XVI	I	14.04	10.80	9.72	8.64	8.10
	II	15.60	12.00	10.80	9.60	9.00
	III	16.38	12.60	11.34	10.08	9.45
	IV	16.38	12.60	11.34	10.08	9.45

OKÓLNIK Nr. 1533/I. U./30
w sprawie
wykładni art. 207 kodeksu karnego z r. 1903.

Do wszystkich władz wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy w składzie całej Izby karnej postanowieniem z dnia 22 lutego 1930 roku Nr. II. 2K. 41/30 wyjaśnił na zasadzie art. 41 u. s. p. na wniosek Ministra Sprawiedliwości, co następuje:

„Na obszarze mocy obowiązującej kodeksu karnego z 1903 r. przekroczenia przepisów ustaw z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. Ust. Nr. 63, poz. 372) i z dnia 25 lipca 1919 r. (Dz. Ust. Nr. 67, poz. 402) stanowią przestępstwo z art. 207 powołanego kodeksu karnego, karane sądownie".

Nadmieniam, iż to wyjaśnienie Sądu Najwyższego nie przesądza stosunku art. 207 k. k. do art. 8 ustawy z 14 lipca 1920 roku o utworzeniu urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 388). Naruszenia rozporządzeń Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza podlegają ukaraniu tylko według art. 8 wspomnianej ustawy (w drodze administracyjnej), gdyż przepis powyższy jako późniejszy uchyla zastosowanie w tym zakresie wszystkich przepisów wcześniejszych z przepisem tym niezgodnych. Należy przytem mieć na uwadze, iż moc obowiązująca rozporządzeń Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami może być ograniczona do niektórych tylko miejscowości (por. n. p. rozp. z 19 lipca 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 679). Ostatnio powołano urząd Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 95) na czas do 31 grudnia 1930 r.

Warszawa, dnia 14 kwietnia 1930 r.

Minister Sprawiedliwości:
St. Car

OKÓLNIK Nr. 1534/I. U./30
w sprawie
kasacji od wyroków w sprawach karno-administracyjnych.

Do Panów Prokuratorów Apelacyjnych i Okręgowych.

Sąd Najwyższy w składzie 7 sędziów na posiedzeniu w dniu 15 marca 1930 r. postanowił, że w postępowaniu w sprawach karno-administracyjnych (art. 618 i następne k. p. k.) władza administracyjna nie może sama złożyć wywodu kasacji, lecz musi się w tym względzie zwrócić wyłącznie do prokuratora.

Podaję powyższe postanowienie do wiadomości Panów Prokuratorów i wyjaśniam co następuje: postanowienie Sądu Najwyższego nie uniemożliwia przedstawienia przez władzę administracyjną właściwemu prokuratorowi projektu kasacji. Prokurator na wypadek uznania projektu za poprawny zużytkuje go odpowiednio przy wnoszeniu kasacji.

Warszawa, dnia 14 kwietnia 1930 r.

Minister Sprawiedliwości:
St. Car

WYROK SĄDU NAJWYŻSZEGO

wydany na zasadzie art. 521 i n. k. p. k. w sprawie stosowania na obszarze, na którym obowiązuje ustawa karna z 1852 r., przepisów §§ 34, 35 i 267 u. k. 1852 r. i § 265 p. k. 1873 r. w związku z art. 30 k. p. k.

Wyrok w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
Sąd Najwyższy w składzie:
Przewodniczący: Sędzia S. N. K. Angerman (sprawozdawca).
Sędziowie S. N.: Dr. Wł. Sokalski,
St. Wyrobek,
przy udziale pierwszego prokuratora J. Prokopowicza
i jako protokólanta aplikanta sądowego Al. Bramsona,
na rozprawie kasacyjnej dn. 24 lutego 1930 r.,
w sprawie Pawluka Iwana,
o zbrodnię ciężkiego uszkodzenia ciała z §§ 152, 155 u. k.,
po rozpoznaniu kasacji pierwszego prokuratora Sądu Najwyższego z art. 521 i nast. k. p. k. od postanowień sądu okręgowego w Kołomyi z dnia 5 października 1929 L. cz. Vr. 472/29/14, jako orzekającego, zas z dnia 20 października 1929 L. cz. Dl. VII. J. 13/29, jako odwoławczego:

a) orzeka: że postanowienie sądu okręgowego w Kołomyi z dnia 5 października 1929 Vr. 472/29/14 wydane w postępowaniu uproszczonem, odmawiające wnioskowi Iwana Pawluka o wydanie wyroku, orzekającego karę łączną odnośnie do wyroków tegoż sądu z dnia 27 czerwca 1929 Vr. 770/29/15 i z dnia 13 września 1929 Vr. 472/29/13, — tudzież postanowienie sądu okręgowego, jako odwoławczego w Kołomyi z dnia 20 października 1929 Dl. VII. J. 13/29, zatwierdzające powyższe postanowienie, obrażające przepisy § 34 u. k. § 265 p. k. z r. 1873 i art. 30 k. p. k.;

b) uchyla te postanowienia obydwu instancyj.

UZASADNIENIE.

Sąd okręgowy w Kołomyi wyrokiem z dnia 27 czerwca 1929 Vr. VIII. J. 770/29/15 skazał Jana (Iwana) Pawluka w postępowaniu uproszczonem za zbrodnię ciężkiego uszkodzenia ciała z §§ 152 i 155 lit. a. u. k., popełnioną dnia 22 maja 1929 na osobie Jana Humeniuka, na karę ciężkiego i obostrzonego więzienia przez jeden rok.

Ten sam sąd wyrokiem z dnia 13 września 1929 Vr. VIII. J. 472/29/13 skazał tego samego Iwana Pawluka w postępowaniu uproszczonem za zbrodnię ciężkiego uszkodzenia ciała z § 152 u. k., popełnioną dnia 5 kwietnia 1929 na osobie Antoniego Łaszczowskiego, na karę obostrzonego więzienia przez pięć miesięcy.

Wyroki te są prawomocne, a obie sprawy były prowadzone zupełnie odrębnie, sąd nie powziął postanowienia ani co do ich łącznego traktowania, ani też co do ich odrębnego przeprowadzenia, mimo że w sprawie Vr. 770/29 już w doniesieniu z dnia 24 maja 1929 zaznaczono, że przeciw Pawlukowi toczy się druga jeszcze sprawa Vr. 472/29. Sąd wymierzając karę w wyroku z dnia 13 września 1929 (Vr. 472/29) nie zastosował przepisu § 265 p. k. z 1873 r. i o orzeczonej wyrokiem Vr. 770/29 karze zupeł-

nie nie wspomina, mimo że na rozprawę sprowadzono oskarżonego z więzienia, w którem odbywał już karę z wyroku Vr. 770/29.

Zaznaczyć tu należy, że przepis § 265 p. k. z 1873 nie utracił mocy obowiązującej mimo wejścia w życie k. p. k., albowiem przepisy wprowadzające k. p. k. w art. 1 pozbawiają mocy obowiązującej tylko przepisy dotyczące **postępowania** przed sądami karnemi powszechnemi, a więc tylko przepisy procesowe, zaś **przepis § 265 p. k. co do sposobu wymiaru kary jest normą prawa materjalnego, uzupełniającą postanowienia §§ 34, 35 i 267 u. k.** To też przepisy wprowadzające wymieniają wprawdzie w § 1 art. 1 pod a) ustawę post. karn. z 1873 między przepisami, które tracą moc z dniem wejścia w życie k. p. k., mimo to jednak **w § 2 tego art. wymienia pod 11) § 338 ust. 2, 3, 4 p. k. z 1873, jako pozostający w mocy właśnie ze względu na materjalną naturę tych przepisów. Taki charakter ma też § 265 p. k.**

Wymienienie przepisów w art. 1 przep. wprow. nie jest wyczerpujące; w razie braku wyraźnej wskazówki należy zawsze pytanie, czy jakiś przepis utracił moc obowiązującą, rozstrzygnąć według zasady, wyrażonej we wstępie art. 1 przep. wprow. k. p. k.

Po prawomocności obu wyroków Pawluk wniósł o wydanie wyroku, orzekającego karę łączną. Jednakże sąd okręgowy w Kołomyi wymienionemi wyżej postanowieniami obu instancyj odmówił temu wnioskowi motywując odmowę tylko tem, że art. 30 k. p. k. głosi o wyrokach **różnych sądów**, a w danym wypadku chodzi o wyroki **tego samego sądu**, że wyrok orzekający karę łączną, wydaje się w myśl art. 30 k. p. k. jedynie w wypadku, gdy przeciw tej samej osobie z powodu kilku przestępstw zapadły wyroki skazujące w **różnych sądach.**

To stanowisko prawne obraża ustawę.

Sąd przeocza, że **art. 30 k. p. k.** jest umieszczony w rozdziale o zakresie działania sądów, zawierającym przepisy o właściwości sądów, a ponieważ **kwestja właściwości co do wyroków, orzekających karę łączną, może powstać jedynie wówczas, gdy poszczególne wyroki skazujące zapadły w różnych sądach**, przeto tylko na ten wypadek zachodziła potrzeba wskazania sądu, właściwego do wymierzenia kary łącznej. Jeżeli poszczególne wyroki zapadły w jednym i tym samym sądzie, to oczywiście ten sam sąd jest też właściwym do orzeczenia o karze łącznej.

Niemniej jednak **k. p. k. w art. 30**, poza wskazaniem sądu właściwego, **wychodzi zarazem z założenia, że zajdzie potrzeba wydawania wyroków, orzekających karę łączną.** Atoli o tem, czy, wśród jakich warunków i w jaki sposób należy orzec o karze łącznej, decydują przepisy odnośnych ustaw materjalnych. **Wszędzie tam, gdzie poszczególne wyroki nie zastosowały się do przepisów obowiązującego na odnośnym obszarze prawnym prawa materjalnego,** normujących wymiar kary w razie zbiegu przestępstw, **zajdzie potrzeba wydania wyroku, orzekającego karę łączną.** Jaką postać będzie miała ta kara łączna i jakich przy jej wymiarze użyć należy norm, rozstrzyga znów odnośny przepis prawa materjalnego.

Na obszarze mocy obowiązującej u. k. z 1852 należy w tej mierze stosować zasady, podane w §§ 34, 35 i 267 tej ustawy tudzież § 265 p. k. z 1873. Tylko wtedy, gdy w poszczególnych wyrokach zasad tych jeszcze nie zastosowano, **winien sąd właściwy w myśl art. 30 k. p. k., orzec potrzebną korekturę w osobnym wyroku dodatkowym.** Jeżeli natomiast w wypadku, przewidzianym w § 265 p. k. z 1873, sąd w wyroku później-

szym przy wymiarze kary zastosował już przepisy materjalne tego paragrafu, odpadnie potrzeba wydania wyroku dodatkowego.

W wypadku niniejszym sąd nie zastosował przepisu § 265 p. k., bo ani nie wymienił go w wyroku, ani nie zaznaczył, że przy wymiarze kary miał wzgląd na karę z wyroku Vr. 770/29, zaszły zatem warunki do wydania wyroku w myśl art. 30 k. p. k. przez sąd okręgowy w Kołomyi.

Sąd Najwyższy uwzględniając tedy kasację prokuratora, założoną w myśl art. 521 k. p. k., uchyla zaskarżone postanowienia na mocy art. 522 § 1 k. p. k.

KOMUNIKAT

w sprawie wykładni ustawy o opłatach stemplowych.

Ministerstwo Skarbu zakomunikowało Ministerstwu Sprawiedliwości pismem z dnia 17 lutego 1930 r. Nr. D. V. 10610/6/28 co następuje:

Ministerstwo Skarbu L. D. V. 10610/6/28. Warszawa, dnia 17 lutego 1930 r. Do Redakcji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w miejscu.

Redakcja umieści w dziale „Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych" następującą tezę:

(art. 142, 154, 158 i 160). Uwolnienie od opłaty, przewidziane w punkcie 1 art. 160 u. o. s., tyczy się tylko świadectw, wydanych na skutek podań, wymienionych w punktach 1 — 24 art. 142, lub na skutek wniosku ustnego, który — gdyby był ujęty w formę pisemną — byłby wolny od opłaty w myśl jednego z owych 24 punktów art. 142; innemi słowy: świadectwo jest wolne od opłaty na mocy punktu 1 art. 160, **jeżeli już z jego treści** wynika, że ono dotyczy sprawy, wymienionej w jednym z owych 24 punktów art. 142.

W szczególności więc: w związku z punktem 3 art. 142 są wolne od opłaty świadectwa, stwierdzające, że ktoś należy do wojska, że służbę wojskową odbył, że został uznany za niezdolnego do służby wojskowej; w związku z punktem 5 art. 142 są wolne od opłaty np. dekrety nominacyjne, legitymacje urzędnicze. Natomiast świadectwo, nie stwierdzające stosunku danej jednostki do Państwa w zakresie służby wojskowej lub cywilnej, lecz tylko ustalające okoliczności faktyczne, od których istnienia zależy załatwienie sprawy, wchodzącej w zakres państwowej służby cywilnej lub wojskowej, nie jest wolne od odpłaty stemplowej. Jakkolwiek więc np. podanie o posadę w urzędzie państwowym jest wolne od opłaty na mocy punktu 5 art. 142, to jednak nie są wolne od opłaty, lecz podlegają opłacie w wysokości 3 zł, przewidzianej w art. 154, dołączone do takiego podania: świadectwo moralności oraz świadectwo obywatelstwa polskiego.

Z powyższego wynika, że również nie są wolne od opłaty podania o wydanie takich świadectw, z których treści nie wynika, że dotyczą spraw, wymienionych w punktach 1 — 24 art. 142 np. o wydanie świadectwa moralności lub świadectwa obywatelstwa, choćby w podaniu zaznaczono, że świadectwo ma być załączone do podania, wymienionego w jednym z owych 24 punktów.

Tezy powyższe wynikają w szczególności stąd, że u. o. s. nie przewiduje żadnych środków kontroli, zapobiegających użyciu świadectw, o których mowa do celów innych, niż te, którym miały służyć według oznajmienia osoby, starającej się o świadectwo.

Poświadczenie własnoręczności podpisu (lub znaku ręcznego), umieszczonego na podaniu lub innem piśmie, tyczącem się jednej ze spraw, wymienionych w punktach 1 — 24 art. 142, jest na mocy punktu 1 art. 160 wolne od opłaty, przewidzianej w art. 158 — np. uwierzytelnienie podpisu, umieszczonego na zeznaniu celem wymiaru podatku spadkowego (art. 142, punkt 1) lub na obligu, sporządzonym w ramach pomocy kredytowej, przewidzianej w punkcie 9 art. 142. Poświadczenie bowiem takie stanowi nierozdzielną całość z pismem, na którem jest umieszczone, a wobec tego — gdy pismo to mieści się w ramach punktów 1 — 24 art. 142 — nie ulega wątpliwości, że również owo poświadczenie posiada warunki uwolnienia od opłaty.

Ministerstwo Skarbu przesłało powyższą wykładnię wszystkim władzom centralnym (L. D. V. 10610/6/28).

KOMUNIKAT

w sprawie podwyższenia zaopatrzeń emerytalnych na zasadzie ust. 2 art. 82 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r.

Ministerstwo Skarbu zakomunikowało Ministerstwu Sprawiedliwości pismem z dnia 28 lutego 1930 r. N. D. I. 2791/5/30, co następuje:

„W myśl postanowienia ust. 2 art. 82 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6/24) Rada Ministrów władna jest na wniosek Ministra Skarbu podwyższyć zaopatrzenie emerytalne do pełnego (100%) wymiaru emerytom, którzy **pełniąc służbę w byłych państwach zaborczych,** zasłużyli się dla Narodu i Państwa Polskiego.

Ministerstwo Skarbu zaznacza, że zdaniem Ministerstwa, z tego postanowienia tak interesowane osoby, jak i powołane władze zbyt skromny czynią użytek.

Dążąc do faktycznego stosowania dobrodziejstw ustawy do wszystkich tych osób, które w myśl intencji ustawodawcy można i powinno się podciągnąć pod powyższe postanowienie ustawy, Ministerstwo Skarbu zamierza stosować postanowienia art. 82 ustęp drugi ustawy emerytalnej do wszystkich emerytów (względnie wdów i sierot po nich), o ile osoby interesowane, przedkładając odpowiednie wnioski lub podania, udowodnią, że w czasie służby zaborczej pozostawały zawsze dobrymi polakami i dały temu wyraz przez należenie do instytucyj polskich, których zadaniem była działalność niepodległościowa, naukowa lub społeczna.

Instytucjami takiemi były przedewszystkiem jawne i tajne organizacje, które miały w swym programie dążenie do niepodległości i których działalność, prowadzona na terenie byłych państw zaborczych lub poza ich granicami, zmierzała do odzyskania niepodległości (np. Związek Walki Czynnej, Związek Strzelecki, Drużyny Strzeleckie) oraz wszelkie organizacje, które, rozwijając swą działalność na polu naukowem, oświatowem lub społecznem, wyraźnie zaznaczały swój charakter jako instytucje pol-

skie (np. Towarzystwo Naukowe, Kasa im. Mianowskiego, Towarzystwo Szkoły Ludowej, Polska Macierz Szkolna, Towarzystwo Kultury Polskiej, Kółka Staszicowskie, Towarzystwo Pomocy Ofiarom Wojny, Liga Kobiet, Sokół i t. d.).

Oczywiście, że tem bardziej wszelkie inne zasługi dla Narodu Polskiego będą w całej pełni uwzględniane, a tyczy się to przed innymi ludzi nauki, np. profesorów szkół wyższych lub popularyzatorów wiedzy, jak niemniej osób, które z powodu swej przynależności do Narodu Polskiego doznawały prześladowań lub szykan, a dalej nauczycieli szkół polskich lub osób, które oddawały się pracy kształcenia młodzieży w duchu narodowym lub wogóle pracy na polu narodowem.

Komunikując o powyższem, Ministerstwo Skarbu prosi o podanie powyższego do wiadomości urzędów podwładnych w tym celu, by informowały osoby interesowane w powyższym duchu, oraz aby podania petentów o podwyższenie zaopatrzenia emerytalnego, względnie wdowiego i sierocego, na podstawie postanowienia ust. 2 art. 82 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 r. z dołączonemi do podań zaświadczeniami przedkładały władzom naczelnym z odpowiednio umotywowanym wnioskiem.

KOMUNIKAT

w sprawie diet.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz Komisji Kodyfikacyjnej.

Ministerstwo Skarbu zakomunikowało następujące pismo z dnia 6 marca 1930 r. N. D. III. 3412/1:

„Wskutek zapytania jednej z władz w sprawie wykładni § 2 ustęp drugi i trzeci rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 579) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Przez słowa „krańcowy punkt podróży" należy rozumieć państwo zagraniczne, stanowiące cel podróży służbowej, delegacji lub przeniesienia. Tak np. przy podróży służbowej z Warszawy do Ameryki należą się diety amerykańskie przez cały czas podróży, mimo przejazdu także przez inne państwa zagraniczne.

W taki sam sposób należy te słowa rozumieć, gdy celem podróży jest kilka państw. Tak np. przy podróży służbowej z Warszawy do Francji, następnie do Ameryki i Anglji należy przyznawać najpierw diety francuskie następnie amerykańskie i angielskie.

Taka wykładnia tych słów zgodna jest również z postanowieniem ustępu trzeciego, w myśl którego przy podróży powrotnej z zagranicy do kraju należą się diety, przewidziane dla tego państwa, z którego odbywa się podróż. Diety zatem za podróż powrotną w pierwszym przykładzie przysługują według stawek amerykańskich, w drugim przykładzie według stawek angielskich.

W związku z powyższem zaznacza się, że przez słowa „zatrzymanie się w drodze" nie należy rozumieć w żadnym wypadku przerw podróży

spowodowanych zarządzeniem władzy celem odbycia w danem państwie zleconej czynności służbowej lecz jedynie przerwy wywołane przeszkodami do dalszej podróży, jak np. chorobą, czekaniem w porcie na połączenie okrętowe, oczekiwaniem dalszej dyspozycji władzy i t. p."

KOMUNIKAT

w sprawie opłaty stemplowej od uwierzytelnienia podpisów na dokumentach potrzebnych Biuru weteranów w Waszyngtonie.

Do wiadomości wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości.

Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 4.II.1930 r. D. V. 10041/6/29 zakomunikowało Ministerstwu Spraw Wewnętrznych następujące wyjaśnienie do art. 160 punkt 1 w związku z punktem 17 art. 142 ustawy o opłatach stemplowych:

Uwierzytelnienia podpisów, dokonywane przez polskie urzędy państwowe na żądanie przedstawicielstw konsularnych Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, są wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 160 punkt 1 w związku z punktem 17 art. 142 ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 98 poz. 570), jeżeli przedstawicielstwo konsularne w piśmie, którem zwraca się o uwierzytelnienie podpisu, zaznaczyło, że dokument, na którym ma nastąpić uwierzytelnienie, potrzebny jest Biuru weteranów w Waszyngtonie.

KOMUNIKAT

w sprawie zwalniania ze służby państwowej byłych wojskowych.

Prezes Rady Ministrów pismem z dnia 19 marca 1930 r. L. 5388 nadesłał następujący okólnik do wiadomości i stosowania się:

„Okólnik Nr. 14. Do Pana Ministra Sprawiedliwości w Warszawie. Zachodzące w niektórych resortach wypadki redukcji personalnej, wywołanej bądź zmianami organizacyjnemi, bądź innemi przyczynami, zwróciły moją uwagę na konieczność zachowania w tych razach szczególnej ostrożności w stosunku do tych funkcjonarjuszów publicznych, którzy na skutek ofiarnej służby w szeregach wojskowych nie mieli faktycznej możliwości nabycia do chwili obecnej uprawnień, gwarantujących im stałość ich obecnego zawodu urzędniczego.

Z tych względów uważam za pożądane, aby w wypadkach niezbędnych redukcyj, zarówno urzędników, jak i funkcjonarjuszów niższych, oraz wszelkiego rodzaju pracowników zatrudnionych przez urzędy państwowe. zarządzenia te nie dotykały, o ile możności, tej kategorji osób, do której odnoszą się przyłączone na wstępie motywy.

Proszę Pana Ministra o wydanie podległym Panu Ministrowi władzom, urzędom i instytucjom zarządzeń i pouczeń, zmierzających do stosowania przez nie zasady, wyrażonej w niniejszym okólniku".

KOMUNIKAT

w sprawie opłaty stemplowej od pism stwierdzających sprzedaż rzeczy ruchomych drogą licytacji.

Do wiadomości wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości.

Ministerstwo Skarbu zakomunikowało Ministerstwu Sprawiedliwości pismem z dnia 26 marca 1930 r. L. D. V. 1854/6/30 następujące wyjaśnienie do art. 69 ustawy stemplowej.

(Art. 69) Wyrażenie „za ogólną sumę", użyte w punkcie 1 art. 69 u. o. s., ma znaczenie wówczas, gdy jeden akt sprzedaży obejmuje dwie lub więcej rzeczy ruchomych. Wtedy kwestja, czy pismo, stwierdzające ten akt sprzedaży podlega opłacie stemplowej lub czy jest od niej wolne na mocy punktu 1 art. 69, rozstrzyga się według **łącznej** umówionej ceny sprzedaży, choćby w piśmie była cena podana co do każdej rzeczy zosobna.

Licytacja (art. 66 punkt 2 u. o. s.) tylko wówczas obejmuje **jeden** akt sprzedaży, gdy bądź dotyczy jednej tylko rzeczy ruchomej bądź wprawdzie odbywa się celem sprzedaży dwóch lub więcej rzeczy ruchomych, ale co do wszystkich tych rzeczy została ustalona **jedna cena sprzedaży**. Jeżeli natomiast bądź co do każdej poszczególnej rzeczy lub co do każdej z grup (partyj), na jakie osoba, kierująca licytacją podzieliła rzeczy, objęte postępowaniem licytacyjnem dokonywane **są oddzielnie** czynności, stanowiące istotę postępowania licytacyjnego (ogłoszenie ceny szacunkowej, ofiarowanie ceny, ustalenie ceny najwyższej, przybicie targu), to licytacja składa się **z szeregu** aktów sprzedaży i co do każdego z tych aktów należy rozstrzygnąć **oddzielnie**, czy ma zastosowanie punkt 1 art. 69. Aby więc ustalić, czy „ogólna suma" przewyższa 20 zł. czy tej kwoty nie przewyższa, **nie** należy podsumowywać cen najwyższych, ustalonych w toku tego samego postępowania licytacyjnego ani nawet tych cen najwyższych, które zaofiarowała ta sama osoba. Jeżeli organ urzędowy, który dokonał licytacji (art. 71 ustęp czwarty u. o. s.), wymierzył opłatę w kwocie **niższej** niż się należy, to urząd skarbowy ma drogą nakazu płatniczego wymierzyć kwotę, której brakuje (art. 33, punkt 3, oraz ustęp ostatni u. o. s.).

Sprzedaż licytacyjną bowiem, dokonaną urzędownie uważa się za niedoszłą do skutku (art. 71 ustęp ostatni u. o. s.) tylko wówczas, gdy nie uiszczono opłaty w kwocie, wymierzonej przez organ urzędowy, który dokonał licytacji (L. D. V. 1854/6/30).

KOMUNIKAT

w sprawie zwrotu opłat szkolnych.

Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego zakomunikowało następujące pismo z dnia 1 kwietnia 1930 r. Nr. I Prez. — 2189/30:

„Nawiązując do okólników z dnia 25 czerwca 1929 r. Nr. I Prez.-4191/29, z dnia 6 sierpnia 1929 r. Nr. I Prez.-5066/29, z dnia 16 września 1929 r. Nr. I Prez.-5570/29 i z dnia 29 marca 1930 r. Nr. I Prez.-2107/30 w sprawie zwrotu opłat szkolnych Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego zawiadamia, że z dniem 15 marca 1930 r. upaństwowione zostało: „Gimnazjum Koedukacyjne Wydziału Powiatowego

Sejmiku im. Prezydenta Rzeczypospolitej Ignacego Mościckiego w Ostrowi Mazowieckiej (województwo białostockie). Gimnazjum to otrzymało z dniem powyższym nazwę: „Państwowe Gimnazjum im. Prezydenta Rzeczypospolitej Ignacego Mościckiego w Ostrowi Mazowieckiej".

W związku z tem należy wstrzymać z dniem 1 kwietnia r. b. asygnowanie zwrotu opłat szkolnych pracownikom państwowym, których dzieci uczęszczają do wymienionego gimnazjum.

BIBLJOGRAFJA.

Wyszedł z druku tom VIII-my wydawnictwa p. t. **„Ustawodawstwo Polskie z lat 1917 — 1928"**.

Tom ósmy obejmuje wszystkie przepisy prawne, ogłoszone w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z 1927 r., z wyjątkiem konwencyj, umów i innych aktów prawa międzynarodowego, które po ukończeniu opracowania ustawodawstwa wewnętrznego wydane zostaną w oddzielnym zbiorze.

Przepisy prawne, objęte wydawnictwem, przytoczone są z zachowaniem układu chronologicznego Dz. U. R. P.; każda więc pozycja w wydawnictwie odpowiada odnośnej pozycji Dziennika Ustaw. Tekst jednak każdego przepisu przytaczany jest tylko o tyle, o ile obowiązuje, z uwzględnieniem zmian i uzupełnień, wprowadzonych późniejszemi przepisami do dnia 1 marca 1930 r., przyczem zmiany zaszłe po wyjściu z druku poszczególnych tomów, przytaczane są w suplementach do tomów następnych. Teksty przepisów, które uznano za nieobowiązujące, są pominięte; pod odnośnemi pozycjami zacytowane są jedynie tytuły tych przepisów oraz umieszczone uwagi, wyjaśniające przyczyny utraty przez nie mocy obowiązującej.

Dla ustalenia, czy i w jakich częściach dany przepis obowiązuje, stosowano w miarę możności, niezależnie od wyraźnych wskazówek zawartych w tekstach, zasady ogólne, przyjęte w tej mierze w teorji.

Wydawnictwo przeznaczone jest przedewszystkiem dla potrzeb praktycznych; ogrom materjału ustawodawczego, zawartego w oficjalnych zbiorach prawa polskiego, czyni ten materjał mało dostępnym dla osób, poszukujących w urzędowym zbiorze odpowiedniego przepisu prawnego. Wydawnictwo niniejsze, podając teksty prawne w ich właściwej postaci, ma na celu przez udostępnienie materjału ustawodawczego zapobiec trudnościom związanym z korzystaniem ze zbiorów oficjalnych.

Szczegółowe wyjaśnienia, dotyczące techniki wydawnictwa, zawarte są w przedmowie do I-go tomu.

Wydawnictwo jest do nabycia w **Administracji Dziennika Ustaw**, w **Księgarni Hoesicka (Senatorska 22)**, w hurtowni księgarskiej **„Dom Książki Polskiej" (Plac Trzech Krzyży 8), w księgarni Połonieckiego we Lwowie** i w **księgarniach prowincjonalnych.** Cena każdego tomu wynosi **15 zł.** Urzędy państwowe, komunalne oraz instytucje przy zamówieniach, kierowanych bezpośrednio do Administracji Dz. Ustaw i obejmujących nie mniej niż 5 egzemplarzy wydawnictwa, otrzymują rabat w wysokości **20%.** Urzędnicy państwowi, sędziowie i prokuratorzy w służbie czynnej przy zamówieniach zbiorowych otrzymują taki sam rabat, przyczem przypadającą z tego tytułu należność mogą wpłacać ratami po **10 zł.** miesięcznie.

Zamówienia winny być opatrzone adnotacją władzy przełożonej. stwierdzającą zajmowane przez reflektantów stanowiska służbowe i wyrażoną przez nich zgodę na potrącanie rat miesięcznych z uposażenia służbowego, celem wpłacania ich do P. K. O. na konto 30-130 lub do Kasy Administracji (ul. Długa Nr. 50). Zamówienia przyjmowane są na będące w sprzedaży pierwsze osiem tomów wydawnictwa oraz na tomy następne. **Całość obliczona jest na 10 tomów. Nadto w oddzielnym tomie wydany zostanie skorowidz do wydawnictwa.**

W ADMINISTRACJI DZIENNIKA USTAW JEST NADTO DO NABYCIA:

Tablica ścienna zawierająca przedruk rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 12 marca 1930 r. o taksie wynagrodzenia notarjuszów na obszarze sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie oraz sądu okręgowego w Cieszynie. **Cena zł. 1.50.**

SPROSTOWANIE.

W Nr. 7 Dziennika Urzędowego z dn. 1 kwietnia 1930 r. na str. 236 w wierszu 13 od dołu

zamiast:	winno być:
278. Sąd grodzki w Baligrodzie 3. 129	278. Sąd grodzki w Baligrodzie 31.129

i na str. 241 w wierszu 24 od dołu

zamiast:	winno być:
511. Sąd grodzki w Płocku 51.536	511. Sąd grodzki w Płocku 31.536

Warszawa. Drukarnia Państwowa. Tłoczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości. Nr. 49173.

Cena 30 gr.

Od Administracji: Prenumerata Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości wynosi 2 zł. kwartalnie, 8 zł. rocznie.